

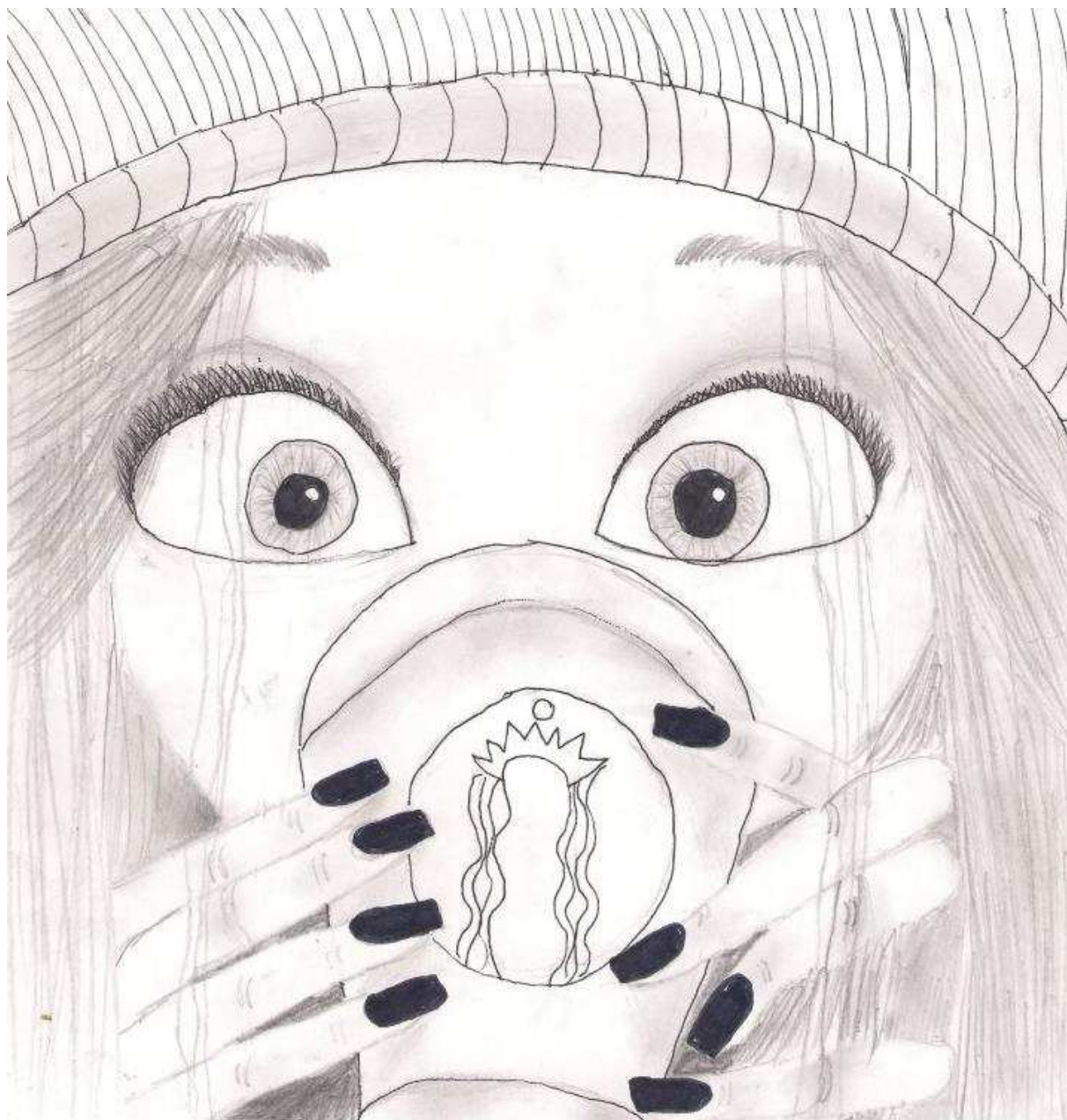
ŠKOLÁČIK

Časopis žiakov Základnej školy, Školská 2, Holíč

OBČASNÍK

č. 2

2017/2018

obrázok nakreslila Izabela Meszárošová, 7. A, námet čerpala zo stránky Pinterest

Milí žiaci,

Pripravili sme pre vás druhé číslo nášho školského časopisu. Je nás zatiaľ málo, no postupne sa rozrastáme a dúfame, že sa k nám niekto pripojí a bude nám pomáhať s hľadáním zaujímavých tém, hádaniek, tajničiek i pikošiek zo školských lavíc.

Ocenili by sme aj nápady, vaše tvorivé literárne a výtvarné práce.

Nápady či svoje výtvary môžete poslať na e-mailovú adresu: hana.blazekova@azet.sk alebo osobne priniesť p. uč. Blažekovej.

Dúfame, že sa vám náš nový časopis Školáčik páči a osviežite ho svojimi prácami i tvorivými nápadi.

Želáme vám príjemnú zábavu!

Vaša redakcia

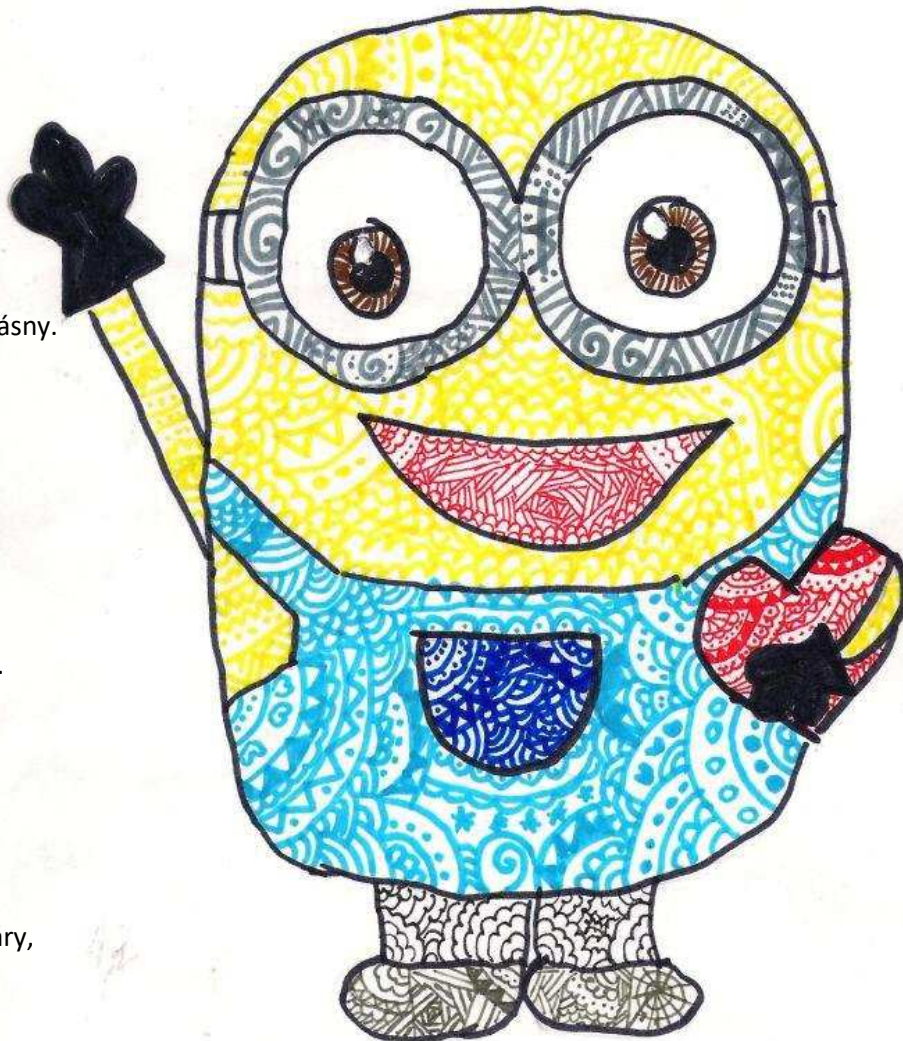
obrázok nakreslila, Andrea Blažeková, 7. A

Valentín

Valentín je lásky čas,
tento deň je vzácny.
Na gitaru zabrnkáš,
tvoj spev je nežný a krásny.

Snívala som včera,
že kyticu mi veľkú dáš,
príde chutná večera
a potom ma pobozkáš.

Ráno úsmev na tvári,
ty môj milý romantik,
odoženúc všetky chmáry,
spravíme si výletík.

báseň napísala a obrázok nakreslila Izabela Meszárošová, 7. A

Náš žiak - **Tadeáš Bilovský** - sa úspešne zúčastnil na XXXI. ročníku celoslovenskej literárnej súťaže

Literárna Senica Ladislava Novomeského. S rozprávkou - **Strašidelná bábika** – získal 3. miesto

v I.kategórii – próza. Tadeášovi srdečne blahoželáme a ponúkame vám jeho text na prečítanie

v našom časopise:

Začal nový školský rok. Žiaci sa zoraďovali do svojich tried. Medzi nimi bol aj prvák Leo. Bol to známy strachopud, ktorého nikto nemal rád. V škôlke vždy plakal za mamou, raz dokonca utiekol z ihriska, len aby bol doma. Teraz sedel v lavici a hrýzol si nechty. Chcel ísť domov, ale jeho mama bola realitná maklérka a otec mu zomrel. Doma by teda nikto nebol.

Pred ním sedel Samuel, známy bitkár. Zrazu sa otočil a uštipačne sa zahľadel na Lea.

„Čo je?“ Leovi bol Samov výraz podozrivý.

„Pondelok“ odvetil Samuel, ale vtom sa otvorili dvere a vošla pani učiteľka.

„Dobrý deň, deti, som pani Arnoldová a tento rok vás budem učiť.“

Leo sa chcel vytratiť, no podarilo sa mu to až po škole.

Bol chladný jesenný deň. Vietor pofukoval a roztancoval lístie. Vtáky utíchli. Po ceste išlo zopár áut. Dorazil k bráne svojho domu. Zvláštne, mama ho vždy čakávala pri dverách. Leovi bolo odrazu chladno. Niežeby sa ochladilo, to nie, pocítil strach. Poviete si, že to no vždy, ale teraz to bolo iné. Rýchlo sa rozhlíadal po ulici. Nikde nebolo ani živej duše.

„To ticho je zlé,“ zašomral si popod nos. Zazvonil na zvonček a stále sa rozhlíadal. Ticho. Zrazu mu niečo napadlo: „Pôjdem k susedovi.“

Keďže bývali na konci ulice, suseda mali len jedného. Potichu kráčaľ k bráne zo železa. Bol na nej zvonček s nápisom: Hubert Eatson. Leo chcel zazvoniť, no bránka sa otvorila skôr, než stihol niečo urobiť. Leo chvíľu váhal, potom sa rozhodol a vkročil na chodníček, ktorý viedol k jednoposchodovej chalupe. Cestička bola obsypaná štrkom a Leovi sa každú chvíľu dostal do topánky nejaký kamienok. Nakoniec prišiel k hrubým dubovým dverám so zlatou kľučkou. Rozmýšľal, či otvoriť, alebo zaklopať. Radšej zaklopal. Ticho. Až po niekoľkých minútach sa dvere otvorili. Na Lea sa zo šera vrhol oblak prachu. Rozkašľal sa, ale išiel ďalej. Keď si zvykol na šero, zistil, že sa nachádza v obývačke.

Starodávne kusy nábytku boli pokryté prachom. Na tmavom gauči sedela bábka. Veľká bábka.

Vyzerala ako mŕtva žena. V jej čiernych očiach bolo vidieť prázdnotu. Pod nimi mala tmavé kruhy a na krku jej vystupovali žily. Leo sa zapotácal a spadol. Rýchlo sa však postavil a vyšiel na dvor. Preskočil plot a utekal k svojmu domu. Nikdy by si nevedel predstaviť, že je taký rýchly, ale to, čo videl v tom dome ho nútilo bežať automaticky.

Leo sa snažil aspoň na chvíľu vymazať jej tvár z pamäti, no nešlo to. Vtom mu do nohy vrazila nejaká vec. Bolelo to ako čert, preto sa prikrčil. Keď sa

pozrel na zem, uvidel kameň vedľa svojej nohy. Vzápätí začul chichot. Dobre vedel, kto to je, Bol to Samuel a jeho banda. Samuel podišiel bližšie k Leovi a uštipačne sa opýtal: „Ktože to bežal od susedov ako zmyslov zbavený?“

„Tvoj foter!“ Leo vybuchol. Zato si od Samuel vyslúžil pästou do tváre. Leovi začala krváčať pera a bolela ho noha. To už bolo naňho priveľa. Skôr ako stihol Samuel niečo ďalšie povedať alebo urobiť, Leo sa dotackal k bráne, preliezol ju a skryl sa za dom.

„Úbožiak si išiel lízať rany!“ nedala mu pokoj Samova banda. No vykašľali sa na neho a išli preč. Leo vošiel do domu cez zadné dvere. V kuchyni najprv nič zvláštne nezbadal, ale o chvíľu si všimol malý lístok na stole:

Ahoj, Leo!

Prepáč, že nie som doma, ale musím byť dlhšie v práci. Snáď chápeš. V mikrovlnke sú špagety, tak sa najedz a napíš si úlohy.

Ahoj, mama.

Leo bol chvíľu zmätený. Zohrial si špagety a začal obedovať. Pri jedení začal rozmýšľať o tej bábke. Zdalo sa mu to alebo naozaj naňho mrkla? A prečo ju tam pán Eatson vôbec má? A nebol to len prezlečený nejaký zlodej? No jedno je isté: určite to bola živá osoba.

Keď Leo porobil, čo mal, išiel sa hrať na záhradu. Zrazu začul ženský krik. Zostal ticho stáť ako prikovaný. Cítil, ako mu silno bije srdce. Rozfúkal sa silný vietor. Lístie lietalo vo vzduchu. Jeden sa mu prilepil na tvár. S nechuťou si ho odtrhol a zahľadel sa smerom k domu. Strhol sa. Na streche boli čosi čierne. Nevedel od toho odtrhnúť zrak, malo to ľudské obrysy. Vtom sa to čudo prikrčilo a opäť sa ozval ženský krik. Teraz ho bolo počuť hlasnejšie. Postava zrazu zoskočila zo strechy. Leo skamenel a nezmohol sa na slovo. Spamätal sa, rozbehol sa do domu, zamkol sa v izbe a zatiahol závesy. Sadol si na posteľ, nohy si prikrčil k brade. Vtom si uvedomil, že má na nohách tenisky, rýchlo si ich vyzul. Rozmýšľal, čo to vlastne videl. Bola to tá bábka? Mám to ísť preskúmať? Predstavil si však Samuela, ktorý sa mu opäť vysmieva. Tak to teda nie! Stačilo! Dnes večer sa opäť vyberie do toho domu.

Nastala noc. Mama ešte nebola doma. Všade bolo ticho, len cvrčky cvrlikali a občas zahúkala sova. Leo pomaly schádzal po schodoch oblečený do čierneho. Na hlave mal cyklistickú prilbu, v rukách metlu a baterku. V dome nechal rozsvietené, aby si všetci mysleli, že je niekto v dome. Mama ho za to asi zabije, pretože mu stále hovorí, aby myslel ekologicky. No bolo mu to jedno, veď aj ona sa nespráva ekologicky, veď všade jazdí autom.

Zrazu sa ocitol pred bránou. Poobzeral sa a preskočil plot. V dome bola tma. Leo by bol radšej, keby tam bolo rozsvietené. Na strach však teraz nemal čas. O chvíľu môže prísť mama a je po akcii. Vedel, že nesmie strácať čas. Snažil sa potichu otvoriť dvere, tie ale hrozne zavrzgali. V duchu si nadával, ale vošiel ďalej. Zastal v obývačke, rozhladol sa okolo seba, no nič zvláštne nevidel. Za obývačkou bolo schodisko, vľavo kuchyňa a vpravo boli zatvorené dvere. Leo si vybral schodisko.

Schody akoby si dali záležať na každom vrzgnutí. Na poschodí bola spálňa so skriňou preplnenou knihami. Zdalo sa, že sa každú chvíľu rozpadne a všetky knihy sa rozsypú po zemi. Na druhej strane spálne boli ďalšie dvere.

Lea pochytil zvláštny pocit, zdalo sa mu, že ho niekto pozoruje. Vtom začul štrkotanie a cvaknutie.

Hneď pochopil, čo sa stalo. Niekto zamkol dvere a on je v pasci!

Z prízemia sa ozval hromový hlas: „Kto je tam?“ Znelo to dosť nahnevane.

„J...Ja.“ vykoktal zo seba.

Na chvíľu ostalo ticho, potom sa hlas ozval: „Pod' sem!“

„Áno.“ Leo pomaly schádzal po schodoch.

„Čo tu robíš?“

„Ja...no...“

„Pýtam sa, čo tu robíš?“

„Vy ste pán Eatson?“

„Áno. Naposledy sa Ťa pýtam, čo tu chceš?“

„Nič.“

„Tak vypadni!“ pán Eatson bol ako časovaná bomba.

Leo sa pomalým krokom vzdáľoval.

„Pohni!“

„No veď už idem.“

„Prosím?!“

„Nič.“

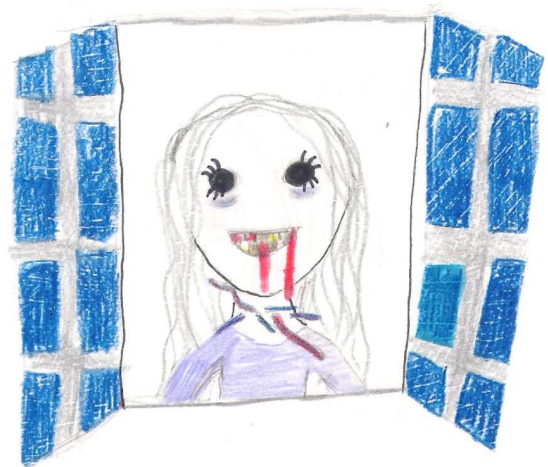
Keď Leo vyšiel z domu, hneď sa za ním zavrela bránka. Namrzený sa vzdáľoval. Niečo mu nedalo a otočil sa smerom k domu. Skoro mu oči vypadli z jamiek. V okne na poschodí sa na neho vyškierala desivá bábkina tvár...

obrázok strašidelnej bábiky v okne a Lea pri dome nakreslila Izabela Meszárošová, 7. A, bábku

na gauči vytvoril Martin Jozefovič, 7. A,

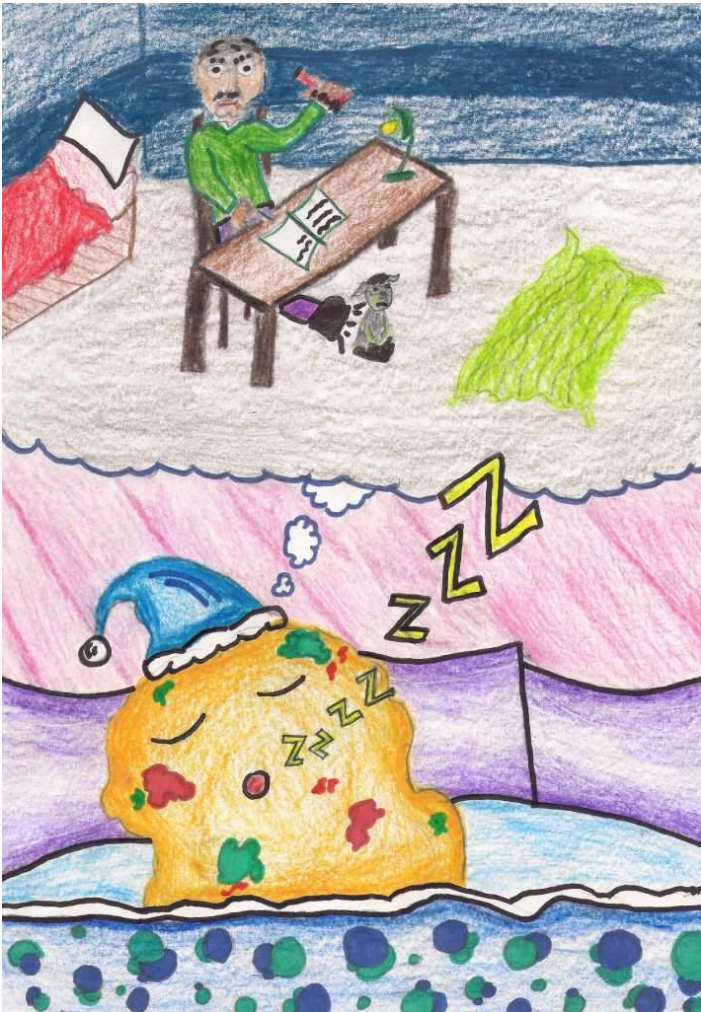
Takto si strašidelnú bábiku predstavuje Ľuboš

Meszároš z 2. C:

Nonsens v päťke

Naši piatáci sa trošku pohrali so slovami. No nebolo to úplne jednoduché, pretože zopár slov, čo letelo triedou, skončilo na tabuli. Tieto slová potom skočili do ich zošitov a z nich sa potom piatáci snažili vytvoriť svoje prvé básnické nonsensové dielka. Veď pozri sa na ne a posúďte sami, či sa im to podarilo:

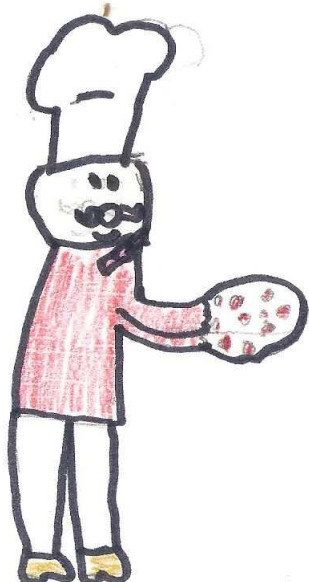

Omeleta večer sní,
v snoch je dedko senilný.
Dedko píše poznámky o epike,
lebo sa mu zdá, že je na litike.
Nohou kope do nemého nízkeho
trola,
pretože mu nechutí tá najlepšia
kola.

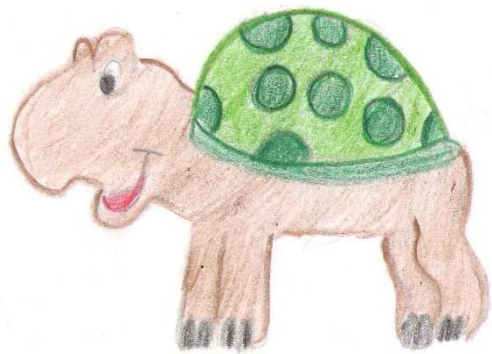
*báseň vytvorila Ella Raymonds, 5. A
obrázok k Ellinej básni nakreslil David
Mička, 6. A*

Nemý dedko všetko splieta,
vždy je z toho omeleta.
Senilnú má nožičku,
nízku ako ružičku.
Myslí si, že epika
je to isté ako etika.
Všetko to bol vraj len sen,

Kos má veľký nos a také oko,
že mu začali hovoriť náš Koko.
Býva sám v Nitre
a v hlave má len flitre.
Diví sa sova, že odletí znova ako vták
a k nej priletí zas Eskimák.
Na hrudi dáky motív,
bude z toho nominatív.
Keď vyslovím dáke slovo,
zobrazí sa mi to novo.
Marek Bencúr, 5. B
obrázok Eskimáka nakreslila Sofia Gorbatenková, 6. A

Nemý kuchár nad stolom stál,
omeletu v svojej mysli pripravoval.
Noha stola bola nabok,
sen mu skazil náhly amok.
Epika v kuchyni mi význam dáva,
nízky chlapček na nás máva.
Senilný však kuchár bol,
omeletu nezvládol.
David Konečný, 5. A
kuchára nakreslila Marianna Langová, 6. B

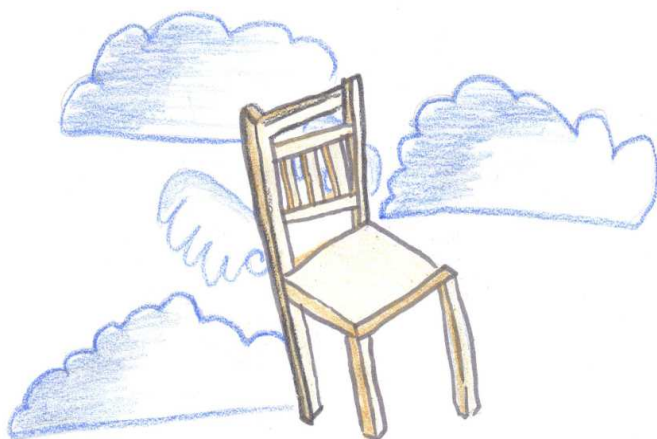
Zazrela som veľký nos,
na ňom sedel fialový pštros.
mal on červené oko,
čo trčalo dosť vysoko.

Spolu išli do Nitry,
prileteli sovy tri.

Nominatív na záver sa učili,
to slovo vidličkou však pučili.

Miriam Gahurová, 5. B

fialového pštrosa nakreslila Valéria
Lašáková, 6. A

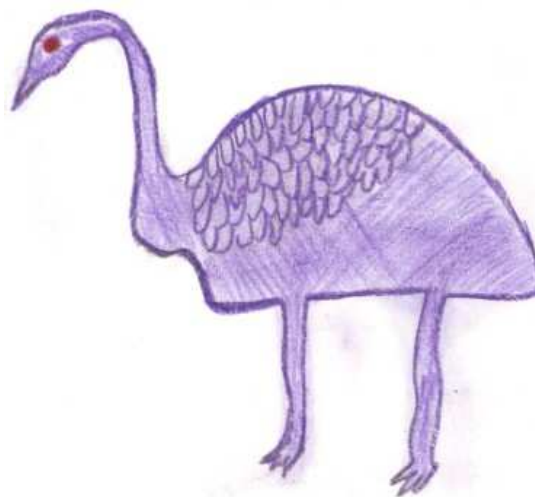
V nemom sne mi kývla včera
bezvaječná omeleta Viera.
Senilnú a mladú korytnačku
baví vraj hrať sa naháňačku.

Epiku však poslal k rohu,
bocian, čo mal nízku nohu.

Patrícia Blažeková, 5. A

korytnačku nakreslila Miriam Janičová, 7.

Δ

Hľadím na okno, na ňom sedí Eskimák,
ktorého nečakane oblízal slimák.

Slimák nám chuť na slovo dostal,
preto Eskimákovo oko zmlsal.

Rýchlo na to prišiel nominatív:
„Počuj, Eskimák, hneď ma navštív!“

Spievali, že sova múdra je,
no vodu pekne z fľaštičky nesaje.

Nitra vtom zasiahla sovin nos,
po oblohe letí stolička, prišiel odvoz.

Tamara Vajdová, 5. B,
obrázok letiacej stoličky nakreslila
Laura Orichelová, 6. B

Fajčenie

Fajčenie nie je len zlovyk alebo "spoločenská potreba. Každý fajčiar vie, aká silná a neodbytná je túžba po cigarete. Pravda je, že fajčenie je závislosť - ochorenie, ktoré treba liečiť!

Tabak sa pestuje ako plodina, je to produkt z listov niektorých druhov rastlinného rodu tabak (Nicotiana). Pestuje sa v 117 štátoch sveta vrátane Slovenska. Tabak možno fajčiť, cmúľať, žuť alebo šnupať. Prevládajúcim spôsobom užívania tabaku v Európskej únii je fajčenie cigariet.

Život fajčiara sa priemerne skrakuje o 16 rokov oproti nefajčiarovi. Vo svete fajčí 1.3 miliardy osôb. Z toho ročne umiera na ochorenia súvisiace s fajčením 3.5 až 4 milióny osôb.

Cigaretový dym môže vyvolávať u navyknutých príjemné pocity a na krátky čas zlepšenie koncentrácie. Filtre na cigaretách z toho množstva škodlivín zachytia iba malú časť. Ostatok je v atmosfére a prudko sa vstrebáva sliznicami úst a dýchacích ciest

PLÚCA NEFAJČIARA

PLÚCA FAJČIARA

Okrem priameho vplyvu cigaretového dymu na fajčiara nesmieme však zabudnúť ani na nepriame poškodzovanie nefajčiarov, ktorí sa zdržiavajú s fajčiarom v jednej miestnosti. Toto nebezpečenstvo sa zvyšuje najmä vtedy, ak ide o deti a mladistvých. V zadymenej atmosfére "fajčia" aj nefajčiari. U mládeže sa dnes fajčenie charakterizuje ako spoločenská móda, osobný zvyk alebo skôr zlovyk. S cigaretou v ruke sa chce zdať mládež dospelejšia.

Čo k tomu dodať? Fajčenie je naozaj nebezpečná a potvorská vecička!

text pripravil Jakub Sycha, 7. A, zdroj: <https://sk.wikipedia.org/wiki/Faj%C4%8Denie>,
obrázok cigarety nakreslil Martin Jozefovič, 7. A

Náš žiacky slovník

Čo hovoríme :	Čo si myslíme :
1. Kedy zvoní?	1. Už sa mi nechce!
2. Čo? Aká písomka?	2. Zas písomka? Šak sme písali fčera.
3. Dáš mi to opísať?	3. Daj to sem!!
4. Ja to nechápem!	4. To je móc ťažké!
5. Aká je hodina?	5. Co chce po mne!
6. Aká strana?	6. Keré to je?
7. Ja chcem ísť domov!	7. Mňa to nebaví! Zas nejde wifina!
8. Čo?? Bola úloha? Aká??	8. Já to nemáám! Nigdo mi to nepovidal.
9. To sme sa neučili!!	9. To nevíme! Šak by mi praskua hlava.
10. Konečne prestávka!	10. Konečne možu jest!
11. Čo hovorila?	11. WTF?
12. Som hladný/hladná!	12. Já chcu jest!
13. Aj tak mi to bude nanič!	13. To potrebovat nebudu!
14. Mne sa nechce!	14. Nudááááá.
15. Mne sa chce spať!	15. Bodaj bych byl/byla doma pri kompe!
16. Bolí ma z nej hlava!	16. Co furt mele?
17. Učiteľka ide!	17. Pozor, učka!
18. Ticho, už drží kľučku!	18. Snad tu neni!
19. A je po nás!	19. A sme v R.I.P.
20. Ja to neviem!	20. Vypel mi mozeg!

Tabuľku pripravili : Nikola Sásiková a Kristýna Kusá, VI. B

Na hodinách slovenského jazyka a literatúry môže byť aj zábava, dôkazom toho je tvorivosť našich žiakov, medzi ktorých patrí aj piatak, Radko Vanek. Pri téme tvorenie slov v slovenskom jazyku nám nakreslil humorné vysvetlenie vzniku slova myšlienka:

myš + lienka = myšlienka

obrázok nakreslila Patrícia Blažeková, 5. A